

V. 1. Nastínění další situace – popis

Na scénu vchází rozčilený Asklépios. Chvíli se rozhlíží, pak si podkasá chitón (případně si ještě sundá chlamydu či himation) a klekne si k věžeňskému okénku tušenému v pravém předním rohu jeviště.

Asklépios výhružně: „Jsi tam?“

Přitiskne ucho na mříž a naslouchá, zda-li přijde odpověď.

Asklépios (opět se na kolenou napřímí a zkouší se dostat dovnitř; zkouší to znovu): „Já vím, že tam seš! Slyším tě cinkat řetězy! Naslouchá. Pak jako by chtěl vyrvat mříž. Vylez odtamtud a vrať mi kohouta! Vstane, dupe, kope do zdi. Slyšíš mě, bastarde? --- Vrať mi toho kohouta!“

V. 2. Osvětlení pragmatického pojetí dobra – popis/argumentace

Na scénu vchází Pragmál s dosti nešťastným Kamilem. Asklépios se pokouší protáhnout zamřížovaným okénkem.

Kamil (zastaví se po třech krocích, zničeně se otočí a ohlíží zpět; omluvně): „Ale já nevěděl, že zemře tolik lidí! Taková to byla neškodná myšlenka!“

Pragmál (mezitím obhlédne celou scénu, třeba počítá diváky, postaví se doprostřed a snaží se Kamila uklidnit, protože jinak se nikam nepohnou): „Netrapte se tím, pane. Už je to za námi. Respektive daleko před námi, protože jestli se nemýlím, identifikuje podle kulis, k nimž se postaví tohle je antické Řecko!“

Kamil (šourá se se svěšenýma rukama i hlavou, poraženě): „Nemá to smysl. Hodina je skoro u konce a já toho o dobru vím ještě méně než před tím. možná si sedne, s povzdechem Sotva stihnu přesvědčit ďábla, že do pekla nepatřím.“

Pragmál: „Hlavu vzhůru! Přichází zpět k němu. Skloní se nad ním. Nyní konečně máte kompetentního průvodce, váš očištec je otázkou chviliek.“ Narovná se se sebejistým výrazem.

Asklépios (maniakálně s vraždou ve hlase): „Kohouta!“
Asi bude vhodné nechat jej odpočinout. Bezradně si sedne na stupínek a složí hlavu do rukou.

Kamil nadechne se k řeči, ale nic, teprve až po druhém nádechu se odhodlá. Pragmál se k němu otočí zády a poodejde opět do středu s pocitem člověka, který ví, že brzy na jeho slova dojde: „Ale já už zkoušel všechno! Vstane, jde doprava... Zkoušel jsem sloužit vyššímu dobru, ... doleva... zkoušel jsem sloužit světskému dobru, doprava... zkoušel jsem nesloužit žádnému dobru, ... chce jít zase doleva, když tu jej P. zarazí... zkoušel jsem...“

Pragmál s lišáckým úsměvem, jako by se touto větou všechno vyřešilo; otočí se ke Kamilovi: „Ještě jste nezkoušel sloužit sám sobě, můj pane.“

Kamil zastaví se a po chvíli překvapeně otočí k P.: „Co tím myslíš?“

Pragmál živě, zaujatě vysvětluje: „Copak to nevidíte? Každý se pídí za nějakým dobrem, jako by to byl kolek na laciné whisky. Přistoupí ke Kamilovi. Do háje s tím, co je to dobro! Mávně rukou a vezme Kamila kolem ramen, naléhavě. Vy víte, co je pro vás dobré.“

Ted' jako by šlo o zcela jasnou věc; pustí Kamila. Kdyby se každý staral jen o to, co je pro něj dobré, tak jsou nakonec šťastní všichni!“

Asklépios zatím vzdal pokus protáhnout se mříží, snaží se najít způsob, jak ji obejít či vysadit.

Kamil přemýšlí, po chvíli zakroučí hlavou: „No já nevím.“

Pragmál už jej má, jen musí kout železo: „Ale já vím! Opět kolem ramen. Pane, co je to dobro? To, co je dobré! Intonace jako by se ptal na něco zcela evidentního. A co je pro vás dobré?“

Kamil gesto rukou: „Nejít do pekla?“

Pragmál: „Správně! Ted' jde z levé strany a opět jej chytí kolem ramenou. Takže co uděláme?“

Kamil opět gestem vyjadřujícím, že se chce ujistit: „Dobrou věc?“

Pragmál se strojenou radostí tleskne: „Zase správně! Dramatizuje situaci, klade otázku přehnaně vážně: Jak to uděláme?“

Kamil rozhlíží se, popojde k publiku, hledá dobrovolníka: „Najdeme nějakého vyšinutého šílence s problémem a pomůžeme mu?“

Asklépios (probere se, vstane, kope do mříže, nepřítčně – ted' by měl jeho vztek vrcholit): „Aaaaargh! Vrat' mi ho! Vrat' mi ko-hou-ta! Aaaaaaaaaa!“ *naposledy si kopne a jde trucovat opodál.*

Pragmál (pozoruje jej od počátku tohoto posledního výbuchu; s výrazem lasičky): „A já myslím, že jsem našel někoho, kdo splňuje kvalifikaci...“